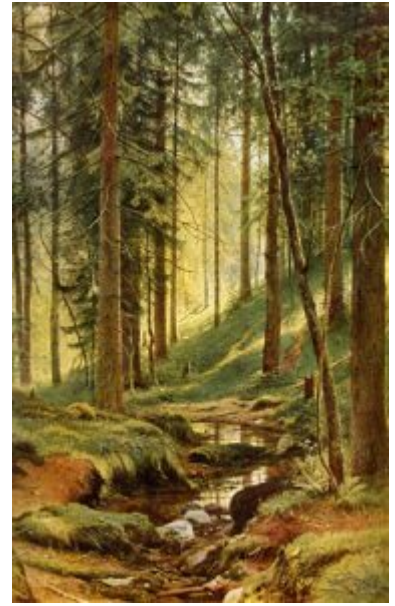

ГОРАТА И РУЧЕЯТ

Като шуртеше през влажната горска тъмнина сред блата и мъхове, ручеят тъжно роптаеше, че гората закрива от него и ясното небе, и далечната околност, не пропуска до него нито ясните лъчи на слънцето, ни палавия ветрец.

— Дано дойдат хора и да изсекат тази непоносима гора! — мърмореше ручеят.

— Дете мое! — кротко му отвърна гората. — Ти си още малък и не разбираш, че моята сянка те пази от пресушителното действие на слънцето и вятъра, че без моята защита бързо биха пресъхнали твоите още слаби струи. Потрай, събери по-напред сили под моята сянка и тогава ще се втурнеш в откритата равнина, но не вече като слабо ручейче, а като могъща река. Тогава, без да има вреда за тебе, ще отразяваш в своите струи блестящото слънце и ясното небе, безопасно ще играеш с могъщия вятър.

Константин Ушински

Превод: Ангел Каралийчев

Източник: www.chitanka.info